

[Elisabeth Bruun Olesen]

indhold, set i forhold til i dag. Det tror VS godt at Dansk Arbejdsgiverforening kunne tænke sig. Vi tror, at den overordnede samfundsmæssige styring af arbejdsmarkedsuddannelserne på den måde kunne tænkes at forsvinde i suppedasen. Jeg har ikke hermed sagt, at den er god nok i dag. Vi har sagt, at fremtidsudsigterne på denne måde er langt værre, at der er god grund til at frygte, at efteruddannelserne på denne måde bliver langt snævrere, end de er i dag, langt mere indrettet efter industriens ønsker, så vi får en slags tekniske robotter ud af arbejdere, der har været på efteruddannelse.

I øvrigt er der i dag mange arbejdsløse, der bruger efteruddannelses tilbuddene. Man kunne måske også frygte, at DA vil mene, at efteruddannelserne i langt højere grad skulle forbeholdes dem, der er i arbejde.

VS tager klart afstand fra forslag nr. L 67 og i denne sammenhæng også fra nr. L 68. Hvad det sidste angår, er det slet ikke, fordi vi på nogen måde er usympatisk stemt over for at skulle ophæve de 15 pct.s egenfinansiering og lade statstilskuddet udgøre 100 pct., overhovedet ikke. Det er, fordi de 15 pct. indgår i de bidrag, som skal indbetales til den nye arbejdsmarkedsuddannelsesfond, og fordi de skal ses i sammenhæng.

Steffensen (KrF):

De to lovforslag, nr. L 67 og nr. L 68, er, som det nu er nævnt mange gange, et led i regeringens budgetforbedringsbestræbelser. Just fordi det er et led i budgetforbedringsbestræbelserne, ligger deri, at det ikke er noget principielt, der hermed stadfæstes. Det synes jeg man skal være opmærksom på.

Der er en anden ting, man må være opmærksom på. Det er, at det udvalgsarbejde, som nu skal foregå, nok kan bringe forskellige nuancer ind i billedet, som kunne give anledning til overvejelse af forskellige ting.

I princippet er det klart, at kristeligt folkeparti støtter de to lovforslag, ikke fordi vi synes, at det er nogen god idé – der er formodentlig ikke ret mange partier, der synes, at det er en god idé at lave sådan nogle ting, der betyder, at man skal skaffe nogle penge til veje – men det er en simpel nødvendighed, hvis vi vil bevare vort samfunds niveau og holde vort samfund på skinnerne.

Der er en ting, jeg godt vil takke arbejdsministeren for, og det er bemærkningerne i fremsættelsestalen om de små erhvervsdrivende, de små arbejdsgivere, som også hr. Hans Jørgen Holm gjorde opmærksom på. Det er forståeligt, at man af tekniske grunde ikke kan få det med i dette lovforslag, men det er tilfredsstillende, at regeringen med disse ord lover, at den vil komme med et resultat, der generelt hjælper de mindre erhvervsdrivende.

Når dette er vigtigt for kristeligt folkeparti, så er det ikke bare, fordi det er en del af vort program. Det er, fordi det er en kendsgerning, at det netop er de mindre erhvervsdrivende, der har været årsag til, at vi allerede nu kan se en forøgelse af både initiativet og modet og lysten til at tage fat i erhvervslivet. Derfor ser vi gerne, at man fortsat støtter disse erhvervsdrivende, så de ikke går hen og mister modet, men fortsat tager initiativer, som forhåbentlig, når disse budgetforbedringer gør deres virkning, kan få indvirkning på vore større virksomheder og det øvrige erhvervsliv.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Hr. Bakholt var ikke særlig begejstret for dette forslag. Hr. Bakholt brugte vendingen, at der er tale om en uddannelsesafgift, at der er tale om et uigennemtænkt forslag, og at der er tale om et usolidarisk forslag.

Til det første vil jeg gerne sige, at det, vi har villet med dette forslag, ud over at vi selvfølgelig har skelet lidt til de nødvendige budgetforbedringer, er at få en mere aktiv finansiering af arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi har sagt, at det må være rimeligt, at uddannelser, der i meget høj grad er opbygget efter arbejdsmarkedets behov, også finansieres af arbejdsgivere og lønmodtagere.

Jeg mener ikke, at forslaget er uigennemtænkt. Jeg vil faktisk sige, at vi har brugt megen tid på at udarbejde dette forslag.

Jeg mener heller ikke, det er rigtigt at sige, at forslaget er usolidarisk. Som ordningen er i dag, ved vi, at lidt over halvdelen af dem, der bruger arbejdsmarkedsuddannelsessystemet, er ledige. De, der kommer til at bidrage til finansieringen af dette – når vi ser på lønmodtagerne – er dem, der er i arbejde. Derfor kan vi faktisk sige, at det er dem, der er i arbejde, der er solidariske med dem, der er